

Sygn. akt: IC 4/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 marca 2014 r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie w I Wydziale Cywilnym

w składzie:

Przewodniczący: **SSR Radosław Tukaj**

Protokolant: apl. adw. M. K.

po rozpoznaniu w dniu 06 marca 2014 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa **W. C. (1)**

przeciwko **(...) spółce akcyjnej z siedzibą w S.**

o zapłatę

I. umarza postępowanie co do kwoty 692,04 zł /sześciuset dziewięćdziesięciu dwóch złotych czterech groszy/;

II. zasądza od pozwanego (...) spółki akcyjnej z siedzibą w S. na rzecz powoda W. C. (1) kwotę 3.571,07 zł /trzech tysięcy pięciuset siedemdziesięciu jeden złotych siedmiu groszy/ wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 23 listopada 2009 r. do dnia zapłaty;

III. oddala powództwo w pozostałej części;

IV. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 144,20 zł /stu czterdziestu czterech złotych dwudziestu groszy/ tytułem zwrotu kosztów procesu;

V. nakazuje pobrać od powoda na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie kwotę 306,46 zł /trzystu sześciu złotych czterdziestu sześciu groszy/ tytułem części wydatków wyłożonych tymczasowo ze środków Skarbu Państwa;

VI. nakazuje pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie kwotę 204,31 zł /dwustu czterech złotych trzydziestu jeden groszy/ tytułem pozostałej części wydatków wyłożonych tymczasowo ze środków Skarbu Państwa.

Sygn. akt: IC 4/13

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 24 października 2013 r. powód W. C. (1) domagał się zasądzenia na swoją rzecz od pozwanego (...) spółki akcyjnej z siedzibą w S. kwoty 8.943,00 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 23 listopada 2009 r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych.

W sprzeciwie od wydanego nakazu zapłaty pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości i o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych.

Pismem procesowym z dnia 18 lipca 2013 roku powód cofnął pozew co do kwoty 692,04 złotych, wraz ze zrzeczeniem się roszczenia (pismo k. 247).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

W. C. (1) jest właścicielem samochodu osobowego marki (...) o numerze rejestracyjnym (...), który został uszkodzony na skutek kolizji drogowej w dniu 22 października 2009 roku w W.. Sprawca przedmiotowej kolizji był ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej w (...) spółce akcyjnej w S. (okoliczność bezsporna).

W. C. (1) dokonał naprawy swojego samochodu w ramach prowadzonego (...) W. C. (1) przy ulicy (...) w K. (bezsporne). Za wykonaną naprawę pojazdu W. C. (1) poniósł łącznie koszty w wysokości 22.549,69 złotych brutto, które udokumentował wystawionymi fakturami. W dniu 29 lutego 2009 roku (...) W. C. (1) wystawił także fakturę na kwotę 2.196,00 złotych z tytułu najmu samochodu zastępczego marki V. (...).

W. C. (1) w dniu 22 października 2009 roku zgłosił szkodę w (...) spółce akcyjnej w S., przedstawiając własną kalkulację naprawy szkody (bezsporne).

Całkowity koszt naprawy pojazdu uszkodzonego wyniósł 20.059,75 złotych (opinia biegłego – k. 220-225, 263-264).

(...) spółka akcyjna w S. po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego i dokonaniu kalkulacji naprawczej, wypłaciła poszkodowanemu łącznie kwotę 16.488,68 złotych (bezsporne, pisma – k. 31,32).

W. C. (1) wezwał ubezpieczyciela do zapłaty kwoty 8.249,71 złotych (wezwanie – k. 13), zaś (...) spółka akcyjna w S. odmówiło wypłaty wyżej wskazanej kwoty (bezsporne).

Powyższy stan faktyczny w sprawie został ustalony na podstawie załączonych do akt niniejszej dokumentów znajdujących się w aktach szkodowych oraz na podstawie opinii biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej, ruchu drogowego, rekonstrukcji wypadków, kosztorysowania napraw i wyceny pojazdów P. S. (k. 220-225, 263-264).

Autentyczność wskazanych dokumentów, w świetle rozważenia zebranego materiału dowodowego, nie budziła wątpliwości i nie była kwestionowana przez żadną ze stron postępowania.

Sąd podzielił wnioski zawarte w obu opiniach biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej, ruchu drogowego, rekonstrukcji wypadków, kosztorysowania napraw i wyceny pojazdów. W ocenie Sądu opinie te zasługiwały na uwzględnienie, zostały bowiem sporządzone rzetelnie i dokładnie, udzielały wyczerpujących odpowiedzi na zadane pytania. Nie zachodziły przy tym żadne powody osłabiające zaufanie do wiedzy, kompetencji, doświadczenia czy bezstronności sporządzającego ją biegłego.

Sąd zważył, co następuje.

Zgodnie z treścią przepisu art. 822 § 1 i 2 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Jeżeli strony nie umówiły się inaczej, umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody, o jakich mowa w § 1, będące następstwem przewidzianego w umowie zdarzenia, które miało miejsce w okresie ubezpieczenia.

Problematyka umów odpowiedzialności cywilnej uregulowana została nadto w przepisach szczególnych, tj. w przepisach ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. Nr 124, poz. 1152 ze zm.). Stosownie do przepisu art. 34 ust. 1 tej ustawy, z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, będącą następstwem śmierci, uszkodzenia ciała, rozstroju zdrowia bądź też utraty, zniszczenia lub uszkodzenia mienia. Ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu (art. 35 ustawy).

W przedmiotowej sprawie pozwany nie kwestionował swojej odpowiedzialności z tytułu umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zawartej ze sprawcą przedmiotowej szkody; między stronami sporna pozostawała jedynie kwestia wysokości kosztów naprawy pojazdu powoda oraz kosztu najmu pojazdu zastępczego, a tym samym wysokości odszkodowania należnego powodowi.

Zdaniem Sądu nie ulegało zatem wątpliwości, że powód poniósł szkodę, gdyż w wyniku kolizji drogowej z dnia 22 października 2009 roku uległ uszkodzeniu należący do niego pojazd marki (...) o numerze rejestracyjnym (...). Nie ulegało również wątpliwości, że pozwany ponosił odpowiedzialność odszkodowawczą z tego tytułu. Bezsprzeczne było również, że pozwany przyznał i wypłacił powodowi odszkodowanie odpowiadające ustalonym i zweryfikowanym przez niego kosztom naprawy pojazdu w kwocie 16.488,68 złotych.

W obowiązkowym ubezpieczeniu komunikacyjnym OC ma zastosowanie zasada pełnego odszkodowania wyrażona w art. 361 § 2 k.c., zaś zakład ubezpieczeń z tytułu odpowiedzialności gwarancyjnej wypłaca poszkodowanemu świadczenie pieniężne w granicach odpowiedzialności sprawczej posiadacza lub kierowcy pojazdu mechanicznego (art. 822 § 1 k.c.). Suma pieniężna wypłacona przez zakład ubezpieczeń nie może być jednak wyższa od poniesionej szkody (art. 824¹ § 1 k.c.).

Zgodnie z treścią przepisu art. 361 k.c. zobowiązany do odszkodowania winien wypłacić odszkodowanie w pełnej wysokości, tj. odpowiadającej rozmiarom wyrządzonej szkody. Poszkodowany będzie zatem mógł domagać się od podmiotu odpowiedzialnego (zakładu ubezpieczeń) odszkodowania obejmującego poniesione koszty prac naprawczych, w wyniku których uszkodzony samochód doprowadzony zostaje do stanu technicznej używalności odpowiadającej stanowi przed uszkodzeniem. Jak stanowi natomiast art. 363 § 1 k.c., naprawienie szkody powinno nastąpić według wyboru poszkodowanego, bądź poprzez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź poprzez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Jednakże, gdyby przywrócenie stanu poprzedniego było niemożliwe albo gdyby pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu.

Sąd w pełni podzielił stanowisko zawarte w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2003 roku, III CZP 32/03, Monitor Prawniczy 2004, nr 2, s. 81, zgodnie z którym odszkodowanie przysługujące od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej za uszkodzenie pojazdu mechanicznego obejmuje niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu, ustalone według cen występujących na lokalnym rynku. Sąd Najwyższy w uzasadnieniu tego orzeczenia wskazał jednoznacznie, że kosztami ekonomicznie uzasadnionymi są koszty ustalone według cen, którymi posługuje się wybrany przez poszkodowanego warsztat naprawczy dokonujący naprawy samochodu.

Powód twierdził, że ostateczny koszt naprawy pojazdu wyniósł 22.549,39 złotych, która to kwota została wskazana przez warsztat naprawczy, w którym została wykonana naprawa. Nadto, powód podnosił, że poniósł uzasadniony koszt najmu pojazdu zastępczego w czasie naprawy szkody w kwocie 2.196,00 złotych. Pozwany natomiast twierdził, że koszt naprawy pojazdu, ustalony w oparciu o stwierdzone uszkodzenia wynosił 16.488,68 złotych. Podniósł, że kalkulacja naprawcza dokonana przez powoda została zawyżona i operowała zawyżonymi stawkami za robociznę zastosowanymi przez powoda, które nie były adekwatne w stosunku

do stawek stosowanych pod koniec 2009 roku na rynku lokalnym w warsztatach o zbliżonej jakości usług i zapleczu technicznym do warsztatu (...) W. C. (1).

Jak wynikało z opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej, której wnioski Sąd w pełni podzielił, wysokość przyjętych przez powoda stawek za robociznę w dokonanej przez niego kalkulacji naprawczej, nie przekraczała maksymalnych stawek stosowanych na rynku. Biegły wskazał ponadto, że przeciętne stawki za robociznę występujące na rynku lokalnym na przełomie 2009/2010 dla warsztatów nieposiadających autoryzacji producenta pojazdu zawierały się w przedziale

80-110 złotych netto. W ocenie biegłego, koszt naprawy pojazdu powoda wykonanej zgodnie z zastosowaniem maksymalnych dopuszczalnych stawek za robociznę obowiązujących na lokalnym rynku, mieścił się zatem w definicji kosztów naprawy ekonomicznie uzasadnionych. Biegły zaopiniował przy tym, że uzasadnione koszty naprawy uszkodzonego pojazdu wynosiły 20.059,75 złotych brutto, przy czym wartość pojazdu według stanu sprzed wyrządzenia szkody zawierała się w przedziale 17.500,00-25.600,00 złotych.

Podkreślić w tym miejscu należało, że koszt naprawy pojazdu wskazany przez stronę powodową i wykazany za pomocą faktur VAT dołączonych do pozwu, był bardzo zbliżony do kwoty wskazanej przez biegłego w sporządzonej w niniejszej sprawie opinii. Należało przy tym podzielić pogląd Sądu Najwyższego, że jeżeli naprawy samochodu uszkodzonego w wypadku komunikacyjnym dokonał sam poszkodowany, to w ramach odszkodowania z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia OC należy mu się nie tylko zwrot poczynionych przez niego przy tej naprawie nakładów, ale i zwrot robocizny z uwzględnieniem przyjętych, z reguły w miejscu zamieszkania, stawek robocizny za tego rodzaju usługi (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 grudnia 1997 roku, I CKN 385/97).

Odnosząc się w tym miejscu do dochodzonej przez stronę powodową kwoty 2.196,00 złotych z tytułu najmu samochodu zastępczego w okresie naprawy pojazdu, stwierdzić należało, że roszczenie w tym zakresie nie podlegało uwzględnieniu. Jakkolwiek zgodzić się należy z poglądem, że odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych obejmuje także celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki za najem pojazdu zastępczego, niemniej w przedmiotowej sprawie należało mieć na uwadze, że podmiotem jednocześnie wystawiającym fakturę z tytułu najmu pojazdu zastępczego oraz wskazanym jako odbiorca tej usługi był ten sam podmiot, tj. poszkodowany W. C. (2). Tym samym, powyższe nie mogło stanowić podstawy do skutecznego dochodzenia roszczeń w omawianym zakresie. Powód nie wykazał zatem w tym zakresie, by w jego majątku doszło do zaistnienia uszczerbku majątkowego. Nie sposób nadto uznać sytuacji, w której ta sama osoba występuje jako dwie strony umowy najmu, choćby wynajmującym była osoba prowadząca działalność gospodarczą, zaś najemcą ta sama osoba fizyczna.

Powód cofnął pozew co do kwoty 692,04 złotych, domagając się ostatecznie zapłaty kwoty 8.250,01 złotych. Tym samym, Sąd w pkt. I wyroku na podstawie art. 351 § 1 k.p.k. umorzył postępowanie co do kwoty 692,04 zł.

W świetle powyższych rozważań, Sąd uwzględnił częściowo żądanie powoda odnośnie do zasądzenia na jego rzecz należności głównej, ponieważ różnica między kwotą wyliczoną przez biegłego, a kwotą wypłaconą przez pozwanego wynosiła: 20.059,75zł – 16.488,68zł = 3.571,07 zł. W pozostałym zakresie dotyczącym kosztów naprawy oraz kosztu wynajmu pojazdu zastępczego, powództwo podlegało oddaleniu.

O odsetkach Sąd orzekł w oparciu o przepis art. 481 § 1 i 2 k.c., zgodnie z którym jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe. Zgodnie z treścią art. 817 § 1 k.c. ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie 30 dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku. Powód zgłosił szkodę ubezpieczycielowi w dniu 23 października 2009 roku, zatem odsetki były mu należne od dnia następnego po upływie wskazanego wyżej 30-dniowego terminu, tj. od dnia 23 listopada 2009 roku.

O kosztach Sąd orzekł w oparciu o przepis art. 100 k.p.c., zgodnie z zasadą stosunkowego rozdzielenia kosztów. Powód wygrał sprawę w 40%

(kwota 3.571,07,17 zł stanowi 40% kwoty 8.250,01 zł). W skład kosztów należnych powodowi wchodziło wynagrodzenie pełnomocnika procesowego w kwocie

1.200,00 złotych (§ 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia

28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokatów oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. Nr 163, poz. 1348 ze zm.)), opłata od udzielenia pełnomocnictwa procesowego (17,00 zł), opłata od pozwu (448,00 zł) oraz zaliczka na koszty związane z wydaniem opinii biegłego (400,00 zł). Koszty należne pozwanemu to 1.217,00 zł (wynagrodzenie pełnomocnika + opłata od pełnomocnictwa) oraz zaliczka na koszty związane z wydaniem opinii biegłego (400,00 zł). Powód był zatem obowiązany zwrócić pozwanemu kwotę 144,20 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Powód jako podmiot przegrywający proces w 60%, obowiązany był ponieść wydatki, które zostały tymczasowo wyłożone przez Skarb Państwa

(łącznie 510,77 złotych) na poczet wynagrodzenia biegłego w oparciu o przepis art. 113 ust. 1 u.k.s.c. Sąd zobowiązał zatem powoda do zapłaty kwoty 306,46 złotych z powyższego tytułu. Natomiast pozwany zobowiązany był uiścić kwotę 204,31 złotych tytułem pozostałej części wydatków wyłożonych tymczasowo ze środków Skarbu Państwa.

Z przytoczonych wyżej względów Sąd orzekł jak w sentencji.

Zarządzenie:

odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikom stron.

31.03.2014 r.